



ת"פ 24081/06/18 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד בשיר אל סויטי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 24081-06-18 מדינת ישראל נ' אל סויטי
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד שלמה רותם גרינבוים

נגד

הנאשם

בשיר אל סויטי

ע"י ב"כ עו"ד יוסי זילברברג

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם, יליד 1970, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **הסעה ברכב של תושב זר השווה שלא כדין**, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; **כניסה לישראל שלא כדין**, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל; ו**נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא)**, לפי סעיף 10א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

על פי העובדות ביום 23.9.17 בשעה 11:24 על כביש 55 סמוך לנווה ימין, הסיע הנאשם, שהינו תושב הרשות הפלסטינית ושלא היה בידו היתר כניסה או שהייה כדין, ברכב מסוג וולבו מ.ר. 17-530-19, את עבדאללה עבד אלרחמן ודרוויש עבד אלרחים (להלן - **עבדאללה**; **דרוויש**; וביחד - **השב"חים**) שהינם תושבי הרשות הפלסטינית מבלי שהיה בידם היתר כניסה או שהייה כדין. בנסיבות אלה, נהג הנאשם ברכב כאשר אין בידו רישיון נהיגה.

2. במענה לכתב האישום מיום 22.12.20 כפר הנאשם במיוחס לו וטען שבעת הרלוונטית היה לו אישור שהייה בישראל והיה לו רישיון נהיגה. לגבי השב"חים טען שהגם שאינו חולק שלא היו להם אישורי כניסה לישראל, הרי שלא היה מודע לכך הואיל ואחד מהם הציג בפניו אישור ולכן, סבר שהוא בעל היתר. לגבי השני סבר שהוא ערבי ישראלי.



נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא)

5. על פי תעודת עובד ציבור מאת גב' יהודית גלבהואר, ראש ענף נהיגה במחלקת בקרה ועדכון של משטרת ישראל, כמו גם מגרסת הנאשם, אין חולק שהנאשם אינו מחזיק ברישיון נהיגה ישראלי (ת/8; ת/11 ש' 23; עמ' 21 ש' 23).

יחד עם זאת, מחומר הראיות עולה שהנאשם אוחז ברישיון נהיגה של הרשות הפלסטינית שהונפק לו במשרד הרישוי בחברון (נ/3; עמ' 39 ש' 27; עמ' 43 ש' 11-14), אותו קיבל ביום 15.12.93 מידי מדינת ישראל (טרם כינונה של הרשות) ומאז, לטענתו חידש את רישיון הנהיגה מעת לעת, עד ליום 30.6.22 שמאז ואילך לא חידש אותו מכיוון שכרגע אינו נוהג (ת/11 ש' 25; עמ' 39 ש' 30-29; עמ' 40 ש' 3-1; עמ' 43 ש' 26-24; עמ' 44 ש' 3-1).

בעדותו טען הנאשם שהיה סבור בתום לב שתושבי האיזור רשאים לנהוג בשטחי מדינת ישראל באמצעות רישיון נהיגה זה, ולא ידע שעליו לקבל את אישור ממדינת ישראל על מנת שרישיון הנהיגה שלו יהיה בר תוקף גם בתחומיה (ת/11 ש' 42; עמ' 40 ש' 10-8; עמ' 43 ש' 16, ש' 18, ש' 22).

ייתכן כנראה שגירסתו זו של הנאשם התגלתה כלא אמינה, שכן מעדותו עולה שבשנת 2020, כשלוש שנים לאחר האירוע דנו, כשכבר ידע שאינו מחזיק ברישיון נהיגה בר תוקף בישראל, פנה למשרד הרישוי בישראל, לאחר שנעצר לבדיקה, ונאמר לו שאינו יכול לנהוג בישראל ושעליו לחדש את רישיון הנהיגה שתוקפו פג כבר בשנת 2010 (ת/2 ש' 110-111; ת/9; ת/11 ש' 27-28), והוא אף פנה לעורך-דין, על מנת שיטפל עבורו בהסדרת הרישיון (ת/11 ש' 30, ש' 32, ש' 34; עמ' 40 ש' 7-6; עמ' 44 ש' 10-9, ש' 12, ש' 14-16), באופן שמעיד על כך שגם לגרסתו שלו שאלת חוקיות רישיון הנהיגה שברשותו לא מנעה ממנו להמשיך לנהוג בישראל שלא כדין.

6. בענין זה קבע המחוקק, באופן שמצא ביטוי אף בפסיקה, שעל מנת שרישיון נהיגה של תושב האזור, המחזיק ברישיון נהיגה פלסטיני **תקף**, ישמש כרישיון תקף לנהיגה בישראל ברכב ישראלי עליו לעמוד בשתי דרישות, שמקורן בטעמים ביטחוניים, הראשונה - שרישיון הנהיגה ניתן באזור בהתאם ל"הסכם הביניים", כאמור בתקנה 578א' לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, והשנייה - שהנהג מחזיק באישור מאת מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, מכוח תקנה 578ב'(1) לתקנות התעבורה.

[ראה: רע"פ 3799/13 **שאדי והאדנה נ' מדינת ישראל** (25.7.2013); ע"ח 64089-01-22 **נאסאסרה נגד מדינת ישראל** (31.1.22)].

בענייננו אין חולק שהנאשם נעדר את האישור הנדרש מטעם מפקד כוחות צה"ל באזור לפי תקנה 578ב' לתקנות, וככל הנראה אף הרישיון אותו החזיק ממילא לא היה בתוקף כבר משנת 2010, לפי גרסתו שלו, ובכך נהג ברכב מבלי שהחזיק **"ברישיון נהיגה תקף לרכב מאותו הסוג"**, בהתאם לסעיף 10(א) לפקודה, ועל כן יש להרשיעו בעבירה זו.

יועך שציון סעיף העבירה **כאילו מדובר ברישיון נהיגה אותו מעולם לא הוציא הנאשם**, אינו תואם את הנסיבות, לפיהן הנאשם היה מורשה לנהיגה, באופן עקרוני, שכן אחז ברישיון נהיגה של הרשות הפלסטינית. יחד עם זאת, אין לכך



משמעות לענין עצם התגבשות העבירה של נהיגה ללא רישיון (תת"ע (תעבורה ב"ש) 934-09-10 **מדינת ישראל נ' סלימאן אלעצאידה** (30.1.11); תע"א (תעבורה מרכז) 823-11-16 **מדינת ישראל נ' מוצטפא ולויל** (8.11.16)).

7. **משכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה יחד עם תקנה 578ב' לתקנות התעבורה.**

הסעת שוהים בלתי חוקיים

8. כאמור, אין חולק שביום האירוע הסיע הנאשם ברכבו את עבדאללה ודרוויש, תושבי האזור, שעה שלא היו בידם אישורי כניסה או שהייה בישראל.

מתעודות עובדי הציבור מהמנהל האזרחי באיו"ש ומרשות האוכלוסין וההגירה במשרד הפנים עולה כי **דרוויש לא החזיק בהיתר כניסה כלל ואילו עבדאללה החזיק בהיתר כניסה לצורך חיפוש עבודה בין התאריכים 17.9.17 ועד 21.9.17 (ת/4; ת/6; ת/7; ת/9; ת/13)**, כאשר ההסעה היתה ביום 23.9.17, דהיינו יומיים לאחר פקיעת ההיתר.

9. הנאשם, אמנם תושב האזור, אך מחומר הראיות עלה שהוא מתגורר בדירה שכורה בתל אביב ועובד בעבודות נגרות בנגריה אותה פתח בארץ (**ת/2** ש' 17, ש' 19, ש' 23-20, ש' 27-25, ש' 29; עמ' 38 ש' 13-15).

בבית המשפט העיד הנאשם שבמועד נשוא כתב האישום, הוא יצא מתל אביב ברכבו (אותו רכש מאחר, אך טרם נרשמה בעלותו) לכיוון מפעל שיש הנמצא סמוך למשתלות באזור ג'לג'וליה (**ת/2** ש' 2, ש' 13, ש' 63; **ת/11** ש' 36-40; עמ' 38 ש' 17-19). בדרך למפעל ראה את שני השב"חים הולכים **יחד** ברגל, כש**עם עבדאללה יש לו הכרות מוקדמת לאחר שעבד אצלו בנגרות בשנת 2015.**

הנאשם העיד שעצר ולקח אותם "טרמפ" ברכבו עד למחסום קלקיליה, כ-500 מטרים משם, **מבלי לבדוק אם יש להם אישורי שהייה תקפים (ת/2** ש' 3-6, ש' 49, ש' 52; עמ' 38 ש' 17-21, ש' 31-30; עמ' 40 ש' 23-20).

10. כבר אציין שגירסה זו **נסתרת** בגירסאות אותם מסר הנאשם לשוטרים במעמד העיכוב בשטח ובחקירתו הראשונה במשטרה. כך, מדו"חות העיכוב והפעולה מאת רס"ר אירנה רייליאן עולה שתגובתו הראשונית לעיכובו היתה: **"אני מעסיק את עבדאללה חמדאן בעסק שלי בנגריה בת"א את השני (דרוויש דאוד) אספתי מהצומת" (ת/10** סעיף 5). בהמשך מסר הנאשם לשוטרת גירסה מפורטת לפיה **הוא מעסיקו של עבדאללה** בנגריה שבבעלותו בתל אביב, וכעת הוא חוזר עמו **ביחד מיום עבודה**, ובדרכם לשטחים אסף את דרוויש בצומת (**ת/9** עמ' 2).

בחקירתו הראשונה במשטרה שינה הנאשם גירסה זו וטען שבעת שנסע הבחין בעבדאללה שביקש "טרמפ", ולאחר שהעלה אותו והמשיכו בנסיעה - הבחין עבדאללה בדרוויש וביקש מהנאשם שיעצור גם לו וכך עשה הנאשם, בחושובו שדרוויש ערבי ישראלי (**ת/2** ש' 4-6, ש' 77-78, ש' 81). הנאשם הכחיש מכל וכל שמי מהשב"חים עובדים אצלו, וזאת בניגוד גמור לגירסתו במעמד העיכוב במחסום (**ת/2** ש' 7, ש' 37, ש' 43-45, ש' 54, ש' 57-59, ש' 65-66, ש' 72, ש' 74, ש' 83, ש' 90, ש' 105-106).



לא זו בלבד שגרסתו זו של הנאשם סותרת את דבריו בשטח, אלא שבעדותו בבית המשפט התכחש הנאשם לגירסה זו ושב לטעון שאסף את השב"חים ביחד (עמ' 40 ש' 28, עמ' 30 ש' 32; עמ' 41 ש' 1), תוך שהוא **שולל במפורש** שאמר לשוטרים במחסום המשטרה שהשב"חים עובדים אצלו, וטען שאמר להם שמדובר בשני טרמפיסטים שהעלה לרכבו בשל היכרותו המוקדמת עם עבדאללה (עמ' 38 ש' 30-33; עמ' 39 ש' 1-2).

למען הסר ספק יובהר שהגם שבעדותה השוטרת אירנה לא זכרה מתי ערכה את דו"ח הפעולה (עמ' 18 ש' 28-31, ש' 33), והעיכוב אינו מתועד במצלמות גוף (עמ' 19 ש' 1-4, ש' 10), **אני מעדיף את גרסתה על פני זו של הנאשם בנקודה זו.**

בבית המשפט העידה השוטרת אירנה שכל מה שציינה בדו"ח הפעולה נמסר לה מפי הנאשם במהלך התשאול הראשוני בשטח (ת/9; ת/10; עמ' 19 ש' 17). בעדותה הסבירה שבעת תשאול הנאשם תיעדה את פעולות החקירה ואת תשובותיו במכשיר טאבלט שברשותה (עמ' 19 ש' 19, ש' 23) ושללה במפורש כל אפשרות שטעתה בתיעוד גירסת הנאשם (עמ' 19 ש' 25-27, ש' 31). נראה שמדובר **בגירסה מפורטת של הנאשם אשר מתיישבת עם גירסתו בבית המשפט בנוגע לאיסופם של השב"חים יחד, כמו גם העובדה שעבד עם עבדאללה ומכיר אותו הכרות מוקדמת**, פרטים אותם לא יכולה היתה השוטרת לבדות מליבה.

יצוין גם שלא מצאתי פגם בעובדה לפיה השוטרת תשאלה את הנאשם בעל פה מבלי שהוזהר במעמד זה (עמ' 19 ש' 33; עמ' 20 ש' 1-2, ש' 4, ש' 7-11, ש' 20). מדובר במחסום משטרה שמטרתו לאתר בין היתר כניסה שלא כדין לישראל **באופן ראשוני ובסיסי ביותר**, ורק לאחר שמתברר שבידו של הנשאל אין את המסמכים האלמנטריים הרלוונטיים, היינו **עולה חשד סביר לעבירה**, אזי הוא מעוכב ומועבר להמשך חקירה, במסגרתה מוזהר ומיועד בדבר זכויותיו כדין (ת/1; עמ' 20 ש' 24-26, ש' 28-30).

11. בחינת גירסת הנאשם מעלה שהוא סותר עצמו אף לעניין בדיקת אישוריו של עבדאללה.

לטענת הנאשם בעת שעבד עם עבדאללה בעבר היה לאחרון אישור כניסה לישראל (עמ' 17 ש' 12-13; עמ' 38 ש' 22-23), ובמשטרה טען הנאשם **שבדק** את האישור של עבדאללה גם בפעם הזאת, אך לא הסתכל על התאריך (ת/2 ש' 77-78). עם זאת, בבית המשפט הודה הנאשם שהלכה למעשה **לא בדק** אם יש לעבדאללה היתר שהייה, **והודה שהיה עליו לבדוק זאת** (עמ' 38 ש' 25, ש' 27-28; עמ' 40 ש' 14; עמ' 41 ש' 3). עוד אישר הנאשם בעדותו שההיתר שהחזיק עבדאללה במועד כתב האישום (שהוצג לו במעמד העדות), היה בתוקף עד ליום 21.9.17, דהיינו **פג תוקפו יומיים עובר למועד ההסעה** (עמ' 41 ש' 7, ש' 9, ש' 11, ש' 13).

בחינת גרסאותיו של הנאשם באשר לעבדאללה, בין אם בדק את אישוריו ובין אם לאו, אך ידע מהיכרותם הקודמת שיש לו אישור שהייה בתוקף, מעלה **שידע בוודאות** שכניסתו של עבדאללה לישראל צריכה להיות מלווה באישור כניסה כדין. מתוך כך ברור שהיה על הנאשם לבדוק אם בידי עבדאללה אישור שהייה כדין (ת"פ (מחוזי מרכז) 8985-02-15 **מדינת ישראל נ' לואי אבו אלקיעאן** (30.1.17)). דברים אלה נכונים, מקל וחומר, בעניינו של **דרוויש**, לגביו טען הנאשם שאינו מכיר אותו כלל, כאשר נקבע בפסיקה שאדם מכיר את הנוסע אותו הוא מעלה לרכבו, אינו פטור מן הצורך לבדוק את מסמכיו כשהנסיבות מעלות "חשד בדבר חוקיות שהייתו בישראל" (רע"פ 2278/03 **נסים אבו-אחמד נ'**



מדינת ישראל (28.4.03).

דברים אלה, יחד עם סתירות בגירסאותיו של הנאשם באשר לאופן העלאתם של השב"חים לרכבו, כמו גם הסתירות באשר לשאלת העסקתו של עבדאללה, מביאים למסקנה ברורה לפיה הנאשם ידע שהנוסעים אינם בעלי היתר שהייה בישראל, או למצער - חשד בכך, ונמנע מלברר את הענין, הימנעות המגבשת "עצימת עיניים" שכמוה כידיעה, ומגבשת את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו.

[ראה: ע"פ (מחוזי י-ם) 4275/09 **מדינת ישראל נ' פאחורי** (3.6.09); ת"פ (מחוזי י-ם) 25099-04-12 **מדינת ישראל נ' מטיר** (19.1.14); ת"פ (שלום פ"ת) 28506-02-10 **מדינת ישראל נ' חוסרוי** (9.1.14)].

12. לענין נסיבות ביצוע העבירה, יצוין, שגירסתו של הנאשם לפיה הסיע את השב"חים לכיוון המחסום בקלקיליה לא נסתרה, ועל כן, יש לראותו כמי שהסיע את השב"חים לעבר המחסום, כאשר כאמור, עבדאללה אחז באישור שהייה שתוקפו פקע יומיים לפני ההסעה.

13. **לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של הסעת שני שוהים ללא אישור כדן, בניגוד לסעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.**

כניסה ושהייה בישראל שלא כדן

14. כידוע, בעבירה של שהייה בישראל שלא כדן, נדרשת המאשימה להוכיח שהנאשם שהה בתחומי מדינת ישראל; ושלא היה בידו אישור שהייה כדן. הפסיקה קבעה שלצורך הוכחת העבירה על המאשימה להציג לבית המשפט תעודות עובד ציבור מרשות האוכלוסין וההגירה במשרד הפנים, לפיה במועד הרלוונטי לא הונפק לתושב האזור אישור שהייה בישראל; וכן, תעודת עובד ציבור של הגורם הרלוונטי במנהל האזרחי באיו"ש, כאמור, לרבות התייחסות לאפשרות שהנאשם לא היה מנוע גירוש אותה עת, דהיינו שלא ניתן בעניינו צו על ידי ערכאה שיפוטית מוסמכת האוסרת על גירושו לשטחי האזור.

הדרישה ההוכחתית בעבירה של שהייה שלא כדן בישראל שונה, איפוא, מהדרישה ההוכחתית בעבירות אחרות, בהן, בדרך כלל, לא נדרשת המדינה להוכיח יסוד עובדתי שלילי, שהנאשם יכול, בנקל להפריכו על ידי הצגת היתר או רישיון [ראה, למשל, סעיף 30 לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968, הקובע ש"הטוען שבידיו רישיון, היתר זמני או היתר מזורז לפי חוק זה - עליו הראיה"].

15. לענין זה הגישה המאשימה תעודות עובד ציבור מאת רשות האוכלוסין וההגירה במשרד הפנים ומאת המנהל האזרחי באיו"ש, לפיהן בעת הרלוונטית לכתב האישום **לא** החזיק הנאשם בהיתר כניסה כדן לישראל **ולא** מופיע בעניינו כל צו שיפוטי המונע את הרחקתו מישראל (**ת/3; ת/5**).

16. בזאת אמור היה להסתכם הדיון בעבירה זו. ואולם, ההגנה טענה שאמנם הנאשם אינו מחזיק בהיתר כניסה



כדין, אך קיימת בעניינו החלטה של בית המשפט העליון לפיה הוא מנוע גירוש בשל היותו מאויים בשטחי הרשות הפלסטינית. לטענת הנאשם, תוקפו של הצו, לכאורה, משנת 2014; הצו מעודכן במסוף המשטרה; ולכן כל אימת שנעצר לבדיקה משטרתית הוא משוחרר לדרכו, אחרת היה כבר מגורש בחזרה לשטחי האזור (ת/2 ש' 31, ש' 33; עמ' 39 ש' 6-3, ש' 8-7, ש' 19-18; עמ' 41 ש' 19, ש' 23-21, ש' 25).

כתמיכה בטענתה הגישה ההגנה מזכר משטרה מיום 21.10.22, חתום בידי קצין של תחנת פתח, לפיו **"לפי הממצאים הנ"ל (הנאשם) מנוע גירוש"**; עוד הפנתה ההגנה לדו"ח הפעולה של השוטרת אירנה אשר עיכבה את הנאשם, שם ציינה - **"נהג הרכב בשיר אלסייטי... ע"פ מסוף מנוע גירוש..."**.

יחד עם זאת, לא עלה בידי הנאשם או בא-כוחו להציג את החלטת בית המשפט העליון האמורה, במסגרתה ניתן צו למניעת גירוש הנאשם מהארץ - לא בעת החקירה במשטרה ולא במהלך ההליך בבית המשפט (עמ' 16 ש' 26-17). מעדותו של החוקר, צוער שמואל עלמה, עלה שלמרות שטענה זו הועלתה במהלך החקירה, הוא חדל מלברר סוגיה זו ולא נקט כל פעולת חקירה בענין (עמ' 17 ש' 1, ש' 6, ש' 11).

ברור שבנסיבות המפורטות לעיל, הנטל להציג לבית המשפט את הצו הנוטען רובץ על כתפי ההגנה, כל שכן מקום בו כתב האישום הוגש בחודש יוני 2018 והנאשם העיד בבית המשפט בנובמבר 2022, דהיינו לרשות ההגנה עמדו ארבע שנים תמימות להשיג את הצו הנוטען (עמ' 39 ש' 21; עמ' 42 ש' 1).

לא רק שהדבר לא נעשה, אלא שהנאשם לא יודע לתת כל פרט בנוגע לצו, לכאורה - הוא לא יודע לנקוב במספר ההליך, לא יודע מתי ניתנה ההחלטה, ולא יודע מה שמם של עורכי הדין שטיפלו בעתירות שהגיש (עמ' 23 ש' 14-12), כשלטענתו מדובר בשני עורכי דין (ת/11 ש' 11-10; עמ' 39 ש' 16-13, ש' 19-18; עמ' 41 ש' 31; עמ' 42 ש' 7-3).

גם כשהוטח בנאשם שההחלטה האחרונה הקיימת בעניינו היא משנת 2014, בבג"ץ 2228/14 פלוני נ' ראש ממשלת ישראל (8.5.14), במסגרתה, לבקשתו, נמחקה העתירה ולא ניתן כל צו במסגרתה (ת/14), שב הנאשם והתעקש שקיימת החלטה מאוחרת במסגרתה ניתן צו המונע את גירושו מישראל (עמ' 42 ש' 21-20, ש' 24, ש' 26).

17. המאשימה, מצדה, היתה בטוחה שזו ההחלטה האחרונה שניתנה בעניינו של הנאשם, עד שהתובע, במהלך החקירה הנגדית, הטיח בנאשם -

"ש. לאור מה שטענת, עשינו בירור עם מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה והם אמרו שחוץ מההחלטה הזאת אין כלום.

...

ת. אני אומר אחרי זה יש עוד בג"צ בבית המשפט העליון" (עמ' 42, ש' 16).

לאחר מכן, ניפנו הצדדים לסכם טענותיהם והתיק נקבע לעיון ולמתן הכרעת דין.



18. ביום 20.11.22, בעת הכנת התיק לכתיבת הכרעת דין, נתקלה העוזרת המשפטית של מותב זה בפסק דין של בית המשפט העליון בבג"ץ 5379/14 **פלוני נגד משרד הפנים ואח'** (29.10.14) הנוגע, לכאורה, לנאשם, כשבגוף פסק הדין מפנה בית המשפט העליון לאותה עתירה קודמת שנמחקה בעניינו של הנאשם (סעיף 3 להחלטה), ושב ודוחה את עתירתו בכפוף למתן צו זמני, לשם הזהירות, עד ליום 31.12.14 (סעיף 6 לפסק הדין).

כמובן, שממצא זה הועבר באופן מיידי לב"כ הצדדים, לאמור -

"בעת הכנת התיק לכתיבת הכרעת דין, ובתום לב, נתקלה העוזרת המשפטית בפסק-דין בג"ץ 5379/14 פלוני נ' משרד הפנים ואח' (29.10.14) הנוגע, לכאורה, לנאשם, והביאה עובדה זו לידיעתו. קיומו של ההליך הנזכר עומד בסתירה, לכאורה, לדברי התובע בעמ' 42, ש' 16 לפרוטוקול. לפיכך, ועל מנת שמלוא התמונה האמיתית תעמוד לנגד עיני בית המשפט טרם מתן הכרעת הדין, אני מורה למאשימה לערוך בירור נוסף מול מחלקת הבג"צים ובארכיב בית המשפט העליון, אם קיימים הליכים נוספים בעניינו של הנאשם הנוגעים להיתר שהיה בארץ או למניעת גירוש. תוצאות הבירור יועברו לבית המשפט ולצד שכנגד עד ליום 4.12.22 ועד ליום 6.12.22 יודיעו הצדדים אם הם מבקשים להשלים טיעון או להביא ראיות בנקודה זו" (החלטה מיום 20.11.22).

בתגובת המאשימה מיום 28.11.22 נאמר שנערך בירור נוסף וההליך היחיד בעניינו של הנאשם הוא בג"ץ 2228/14 **(ת14)**. מבדיקה שנערכה לגבי בג"ץ 5379/14 הנ"ל עלה שאמנם הליך זה נפתח בעניינו של אדם העונה לשם בשיר אל סויטי, אך נושא מספר תעודת זהות אחר. נטען שגם הליך זה נמחק לבסוף, כדי לאפשר לאותו אדם למצות הליכים מול וועדת המאוימים.

עוד נטען בתגובה שבבירור מול ועדת מאוימים עלה שאכן הנאשם מוכר לה, "אך לא זכה להיתרים מטען הועדה". יצוין שבמכתב מאת מתאם הפעולות בשטחים (מחלקת אג"ם ועדת מאוימים), מיום 23.11.22, אכן עלה שהנאשם מוכר לוועדה אך לא זכה להיתרים מטעם הועדה. יחד עם זאת, צוין כי **"ת.ז. שניתנה לנו לא תקינה - ת.ז. פלסטינית מונה 9 ספרות ולא 8 כפי שקיבלנו"** (סעיף 3 למכתב).

ב"כ הנאשם, בתגובתו מיום 29.11.22, טען שבנסיבות המפורטות לעיל קם ספק לענין הוכחת העבירה של שהייה שלא כדין בישראל. הוא אף הפנה לגזר דין שניתן נגד הנאשם בבית משפט לתעבורה מרכז (פ"ל 664-03-18 **מדינת ישראל נגד בשיר אל סויטי** (16.9.18)), במסגרתו צוין בית המשפט כי **"הנאשם שוהה כדין בישראל, עובד בישראל, מתגורר בישראל, ונשוי עם 8 ילדים אשר מתגוררים ביחד עמו בתל-אביב"** (עמ' 6 ש' 24 לגזר הדין).

19. מצב הדברים כמפורט לעיל לא רק שמעורר אי נוחות נוכח התנהלות המאשימה, אלא שנוצרה **עמימות ראייתית של ממש סביב שאלת שהייתו של הנאשם בארץ.**

אעיר שמן הראוי היה כי משהובא לידיעת המאשימה קיומו של הליך נוסף בעניינו של הנאשם בסוגיה זו - וברור שמדובר באותו אדם, שכן בשני פסקי הדין של בית המשפט העליון (בג"ץ 2228/14 ובג"ץ 5379/14) מדובר בעותר אחד, ופסק הדין המאוחר מפנה בפסקה 3 לפסק הדין הקודם בעניינו של אותו עותר - תהפוך המאשימה כל אבן ותעשה כל שלא



ידה על מנת לברר דבר קיומם של הליכים קודמים בעניינו של הנאשם, כאשר הוא מתעקש שקיימים הליכים שכאלה, וכאשר בפסק הדין המאוחר של בית המשפט העליון יש אינדיקציה של ממש לכך. עיון בתגובת המאשימה מיום 28.11.22 מעלה שלא כך היו פני הדברים, כשאפילו הפניה למרכז ועדת המאוימים נעשתה באמצעות מספר תעודת זהות שגוי.

20. אכן, קיימת אפשרות לפיה המסוף המשטרתי לא עודכן עם דחיית עתירתו הנוספת של הנאשם לבית המשפט העליון, אשר קבע שהצו הזמני למניעת גירושו יפקע ביום 31.12.14.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף נוכח טענתו התמוהה של הנאשם לפיה היה בידיו עותק של הצו השיפוטי המונע את גירושו, עותק אותו החזיק ברכבו, אולם משהגיע למקום בו היה רכבו תפוס על ידי המשטרה חלון הרכב היה פתוח והצו "נעלם" מהרכב (ת/11 ש' 6, ש' 8, ש' 13, ש' 20-21; עמ' 22 ש' 29-30; עמ' 39 ש' 8-12). הגם שלא ברור באיזה שלב הגיע הנאשם לרכב (עמ' 22 ש' 8-10, ש' 13, ש' 24-26, עמ' 23 ש' 1), הרי שממזכר מיום 26.9.17, כשלושה ימים לאחר עיכובו לחקירה, עולה שניתנה לו הזדמנות לקחת את חפציו האישיים מהרכב, ולא ברור מדוע בשלב זה לא הוציא את המסמך הנטען (ת/12; עמ' 23 ש' 6-8).

21. יחד עם זאת, השתלשלות העניינים כמפורט לעיל - התעקשותו של הנאשם למן הרגע הראשון שקיים בעניינו צו למניעת גירושו; האינדיקציות במסוף המשטרתי לקיומו של צו כזה (הן בעיכוב מושא תיק זה בשנת 2017 (ת/9), והן בעיכוב משנת 2022 (נ/2); קיומו של הליך בג"ץ מאוחר להליך שהיה בידיעת המאשימה בתחילת הדרך (ת/14), אשר האריך את צו מניעת הגירוש שניתן בעניינו (אף אם למועד שהוא מוקדם למועד עיכובו); החשש שמא נפלה טעות במספר תעודת הזהות של הנאשם במהלך הבירורים (מכתב מאת ועדת המאוימים מיום 23.11.22); וגזר הדין בתיק התעבורה שניתן בעניינו של הנאשם, במסגרתו השופט מציין שהנאשם שוהה כדין בישראל, ואילו התובע, אשר נוכח באולם במסגרת הקראת גזר הדין, אינו טורח לתקן אותו - כל אלה הביאו לעמימות ראייתית של ממש, העולה כדי ספק סביר באשמתו של הנאשם בנוגע לעבירה של שהייה שלא כדין בישראל, ומשכך מצאתי לזכותו מעבירה זו מחמת הספק.

22. טוב תעשה המאשימה אם תברר באופן מעמיק את סוגיית שהייתו של הנאשם בישראל ותעדכן את מחשביה בהתאם.

23. לאור האמור לעיל, מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירה של שהייה שלא כדין בישראל, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ג' טבת תשפ"ג, 27 דצמבר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו.